

Kultura

Mexiko má, na rozdíl od USA, neuvěřitelné kulturní bohatství, ať už co se týká archeologických zón Mayských a Aztéckých (60% archeologických zón dosud nebylo odkryto a to jsou pyramidy prakticky v každé vsi) přes krásnou koloniální kulturu po moderní velkolepé stavby. Asi by každý čekal pitoreskní kombinace mexického venkova, prolínání indiánského a evropského, plno barev a pro středoevropana spoustu neobvyklých zvyků, které dokážou i po letech překvapovat. Třeba když Vám během oficiálního programu ve škole, na nějaké instituci, či při slibu prezidenta začnou sborově nebo jednotlivě „hajlovat“. Při přísaze/slibu věrnosti vlasti apod., se zkrátka zaujímá „hajlovací“ postoj. Naše historicky podmíněné postoje k podobným projevům jsou jim úplně cizí.

Nejdůležitějším svátkem v roce jsou dušičky. Právě posedlost prehispanských kultur smrtí přispěla k rychlejšímu přijetí křesťanství, kde je ústředním symbolem „mrtvola“ na kříži. Na každé prehispanské návsi byly takové „sušáky na prádlo“, na nichž měli naražené maximální množství lidských lebek nepřátel a obětovaných.

Dušíčkový průvod v Oaxace.

Venkovský hrob plný obětín včetně jídla pro zemřelé a „dušíčkové“ obligátní afrikány po místním španělském indiánsku - cempasúchil.

Domácí dušičkový oltář.

Narozeniny dětí jsou velkými slavnostmi, kam se sežvou všechny děti ze školky a jejich rodiče, kromě stylové výzdoby, kopy jídla, nesmí chybět ani program pro děti, zpravidla nafukovací hrad a nějaký klaun či jiný bavič.

V tomto kulturním domě měli zajímavé WC. Do domu byla přivedena voda, samozřejmě i mýsy měly splachování, ale páni inženýři zapomněli s vodou na pisoáry, takže uprostřed místnosti stál sud s vodou na zalévání. Nikomu to vlastně nevadí - taková místní klasika, na takové detaily se tak nehledí.

Nejdůležitější trh v chudém státě Oaxaca je v obci Tlacolula, kde se prodává vše od velkého dobytka – koní, krav - až po sortiment nám známé vietnamské tržnice.

Velikonoce v horské indiánské obci Cuetzalán ve státě Puebla. Trochu mě překvapilo, že Velkopáteční půst od masa tady nebyl v zaznamenané míře dodržován. U venkovních stánků, kde je víceméně jen tacos s masem (krom masa jsou to i speciality jako mozek, žlázy nebo zelené párky) nebyl menší nával než obvykle.

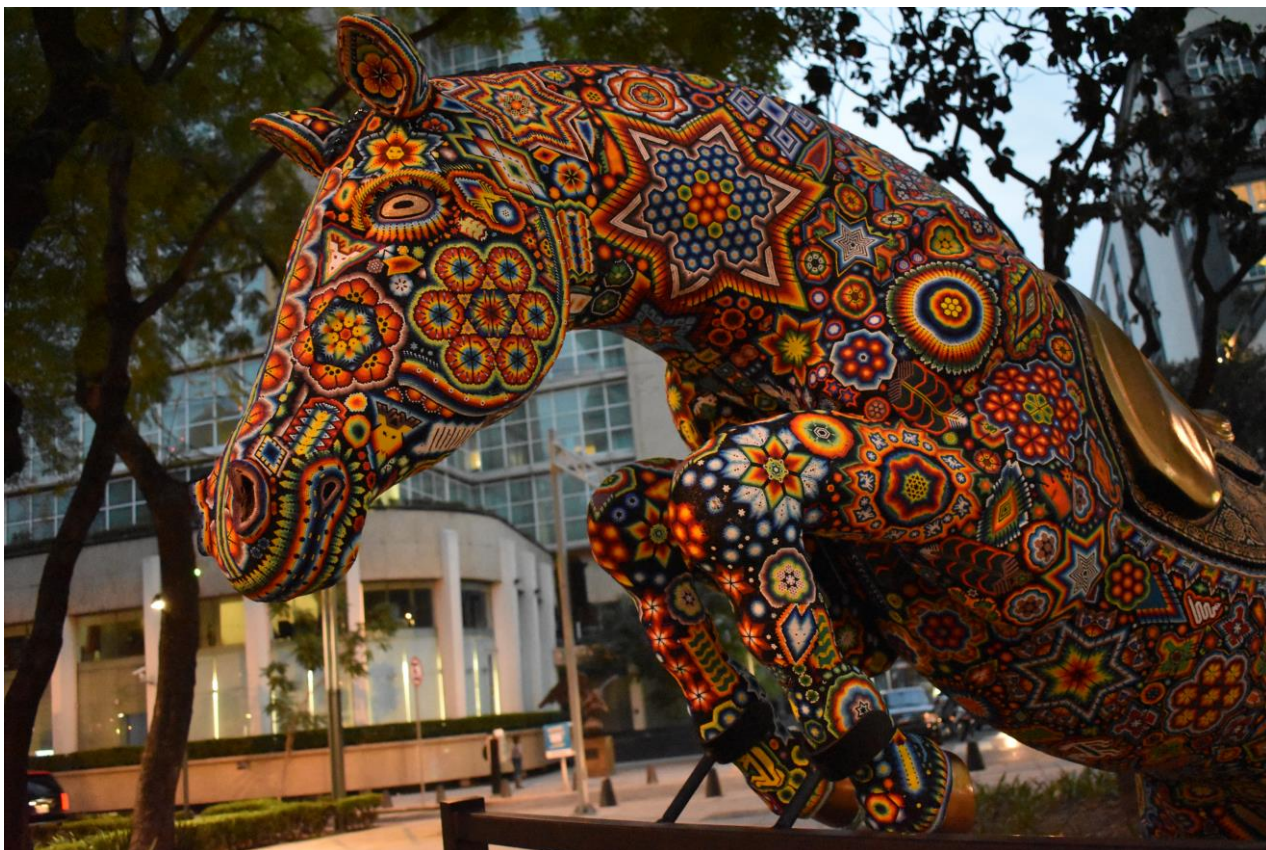
Indiánské komunity jsou početné, ale značně marginalizované. Očekávatelně až na chytré telefony zaostávají za požadavky moderní společnosti vedoucími k úspěchu. Státní programy jsou neúspěšné. Např. výběr nadaných chlapců ke studiu, kteří mají později přestavovat místní lídry, naráží na neochotu indiánů přistupovat na jiná kritéria než je původ a také na neschopnost vybraných chlapců ustát šokující setkání s „modernitou“.

Obchod – co dodat.

Sochy skládané z korálek, jedna socha je složena z milionů korálek. Mimochodem před dominancí levné Číny používali korálky z Čech a podobných - dříve silných - vazeb mezi Mexikem a naší domovinou je až překvapivě celá řada.

Pouliční prodejce.

Park v centru Mexico City, ve kterém jsou všechny sochy vytvořeny výhradně ze zbraní zabavených drogovým kartelům.

Je libo kobylinky, různých velikostí a příchutí.

Pouliční občerstvovací klasika.

Koloniální stavby bývají často impozantní a značně zdobené, kdy místní bohatí donoři neváhali vozit stavební materiál a řemeslníky přes půl světa.

Lidové městské vozidlo, od roku 1938 splňuje euronormu E0.

Praktické - krám na zádech, lze ho totiž nosit i stezkami, kde by vozíček neprojel. Jít se zbožím mnoho kilometrů do „střediskové“ vesnice či města je na odlehlém venkově běžné.

Lidová občerstvovna – tak co si dneska dáme.

Snad první hospoda, kde jsem viděl, že někdo porušuje zákaz kouření. Flašky raději hezky pěkně pod zámek za mříží. Obvyklá objednávka je litrová lahev piva se sklenicemi, limetkami a solí, případně s worchestrovou, magi či jinou omáčkou – to vše se přidá kam jinam, než do piva. V restauraci si všimli, že jsem toho pána vyfotil a věru nebyli rádi.